

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2025-56204 van:

De heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend in De Woenselse Poort, Volte 1C, onderdeel van GGzE, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft op 3 september 2025 de klacht van de heer XXXX, hierna te noemen klager, met betrekking tot het beperken van zijn bewegingsvrijheid in de vorm van het opleggen van een individueel programma (verplichte zorg) d.d. 16 augustus 2025 gegrond verklaard.

Daarbij heeft de klachtencommissie eerst klager en vervolgens verweerder in de gelegenheid gesteld om zich over de hoogte van de aan klager toe te kennen schadevergoeding uit te laten.

Namens klager heeft zijn patiëntenvertrouwenspersoon (hierna: PVP) mevrouw XXXX dat gedaan op 17 september 2025 en namens verweerder is daarop gereageerd bij schrijven van 30 september 2025.

De beslissing is daarop bepaald op heden.

2. De feiten

De klachtencommissie heeft in haar beslissing van 3 september 2025 beslist dat het beperken van de bewegingsvrijheid van klager door middel van het aan hem opleggen van een individueel programma d.d. 16 augustus 2025, niet aan de formele en materiële vereisten van de Wvggz heeft voldaan.

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat er met klager afzonderlijke afspraken zijn vastgelegd in zijn zorgovereenkomst en dat het behandelteam geen individueel programma met beperkingen mocht opleggen zonder daarbij een mededeling te doen zoals bedoeld in artikel 9.9 Wvggz.

3. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie is bevoegd om een schadevergoeding ten laste van de zorgaanbieder toe te kennen op grond van artikel 10:11 Wvggz, nadat zij eerst de zorgaanbieder in de gelegenheid heeft gesteld om zich daarover uit te laten. De klachtencommissie heeft eerst klager zelf - via zijn PVP - in de gelegenheid gesteld zich over de schadevergoeding nader uit te laten en daarna ook de zorgaanbieder die gelegenheid geboden.

4. Het verzoek tot schadevergoeding en het verweer daarop

Klager geeft aan dat hij als gevolg van het aan hem opgelegde individuele programma in zijn bewegingsvrijheid is beperkt gedurende 11 dagen.

4.1 Standpunt klager

Klager motiveert zijn verzoek om schadevergoeding als volgt:

Ik heb laatste tijd heel veel EMDR therapie. Normaal ging ik 3 keer per dag wandelen om dit te verwerken. Ik heb geen uitlatklep gehad om de therapie van me af te zetten.

Dit is het belangrijkste. Mijn vrijheid is onterecht beperkt. Normaal loop ik 3 keer per dag, in ochtend een uur, in middag een uur en in de avond een uur. Dat vaste patroon werd ook doorbroken.

Ook van stress op de groep heb ik last gehad. Soms zijn er akkefietjes waardoor je buiten wil gaan lopen en je terug wilt rekken. Ik miste het om vrij buiten te lopen en tot mezelf te komen, buiten de groep of mijn eigen kamer. Vanaf het moment dat ik individueel programma had, heb ik al paar keer aangegeven dat het onterecht was.

Ik ben continue in gesprek gebleven, maar er kwam geen verandering. Ik ben een paar keer in gesprek gegaan voordat ik een klacht heb ingediend, maar er veranderde niks. Het gaf mij stress dat ik niet gehoord werd, personeel vond wel dat ik een goed punt had. Het wekte irritatie op, ik moest rustig blijven ondanks dat mij onrecht werd aangedaan. Uiteindelijk bleek dat ik gelijk had, maar daar heb ik wel lang op moeten wachten. Het is ook niet de eerste keer dat ik onterecht binnen ben gehouden.”

Klager is van 16 augustus tot 27 augustus 2025 beperkt in zijn bewegingsvrijheid. Klager stelt dat hij niet naar buiten mocht. Een formele aanzegging ex artikel 9.9 Wvggz ontbrak zodat de opgelegde beperking zonder titel heeft plaatsgevonden.

Klager geeft aan dat deze beperking voor hem zeer ingrijpend is geweest; te meer omdat hij meermaals zou hebben aangegeven dat de afspraak anders was dan werd gedacht. Uiteindelijk bleek ook dat klager al na de eerste schone UC naar buiten had gemogen. Klager vindt dat hij recht heeft, op grond van de “Oriëntatiepunten voor schadevergoeding in verplichte zorgzaken” van De Rechtspraak, op de maximale vergoeding van €20,- per dag ofwel $11 \times € 20,- = € 220,-$. Ook maakt klager bovendien aanspraak op € 20,- wegens het niet naleven van het zorgvuldigheidsvereiste verplichte zorg omdat hem geen aanzegging is uitgereikt, tezamen dus € 240,-.

4.2 Standpunt verweerder

Verweerder erkent dat klager inderdaad 11 dagen in zijn bewegingsvrijheid is beperkt en dat aan hem geen formele aanzegging is gedaan hetgeen wel had moeten.

Volgens verweerder worden er in het dossier (dagrapportages) geen aanwijzingen worden gevonden dat klager meer stress heeft ervaren gedurende de beperking van de bewegingsvrijheid. Klager was het kenbaar niet eens met het ingezette beleid, maar uit de rapportages is geen toenemende stress/irritatie af te leiden, behalve op 26 augustus 2025 waar gerapporteerd wordt dat klager “er niet goed bijzit”. Onduidelijk is of dit veroorzaakt is door het individueel programma wat aangezegd was; het causaal verband met de beperking ontbreekt aldus verweerder derhalve.

Verweerder benadrukt dat er geen sprake was van volledige beperking van de bewegingsvrijheid van klager gedurende deze periode. Het was niet zo dat klager 11 dagen geen gebruik heeft kunnen maken van zijn bewegingsvrijheid en niet naar buiten mocht. Dit is volgens verweerder feitelijk onjuist en blijkt ook uit de dagrapportages. Klager heeft bijvoorbeeld onbeperkt toegang gehad tot de patio en het personeel is meermaals met hem gaan wandelen in de binnentuin.

Aangezien in de dagrapportages geen zichtbaar oplopende stress/irritatie is gerapporteerd, verzoekt verweerder dan ook primair tot afwijzing van het schadevergoedingsverzoek. Secundair vindt verweerder de verzochte schadevergoeding ad € 20,- per dag te hoog en verzoekt zij matiging daarvan tot € 5,- per dag, in totaal alsdan $11 \times € 5,- = € 55,-$.

Wat betreft het ontbreken van de formele aanzegging ex artikel 9.9 Wvggz geeft verweerder aan dat de eerder genoemde “Oriëntatiepunten” in dat geval een vergoeding voorschrijven van €15 tot €20 per keer. Verweerder refereert zich wat de hoogte hiervan aan het oordeel van de klachtencommissie.

5. Overwegingen van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft in de beslissing in hoofdzaak geoordeeld dat de beperking van de bewegingsvrijheid (opleggen van het individuele programma) niet voldeed aan de formele en materiële vereisten die de wet daaraan stelt. Partijen zijn het erover eens dat deze onterechte beperking gedurende 11 dagen heeft voortgeduurd. Partijen zijn het er ook over eens dat een wel vereiste aanzegging ex artikel 9.9 Wvvgz ontbrak.

De formele en materiële vereisten zijn in de wet opgenomen om te waarborgen dat degenen die verplichte zorg ondergaan kwalitatief goede zorg ontvangen die noodzakelijk, proportioneel en doelmatig is. Om die reden is een schadevergoeding gerechtvaardigd.

In de door de PVP aangeleverde onderbouwing voor de hoogte van de schadevergoeding, en de reactie erop (van de instellingsjuriste) zit de PVP op maximale vergoeding van € 20,- per dag en instelling op minimale vergoeding van € 5,- per dag.

Omdat de beperking van de bewegingsvrijheid niet absoluut was (er was geen sprake van separatie, een kamerprogramma of een (andere) insluiting) en dat klager kennelijk nog wel toegang had tot de patio en (onder begeleiding) tot de binnentuin is de klachtencommissie van oordeel dat in casu sprake is van de minst vergaande vorm van beperking van de bewegingsvrijheid van klager. Dan past daarbij niet de volgens de “Oriëntatiepunten” maximale vergoeding van € 20,- per dag, maar eerder de minimale vergoeding ad € 5,- per dag, zoals door de instelling (subsidiar) bepleit.

Immers, hoe dan ook is klager in zijn bewegingsvrijheid ten onrechte beperkt zodat de klachtencommissie het gevoel van stress, onmacht en onrecht, zoals door klager aangegeven wel begrijpt, ook al volgt dat niet rechtstreeks uit de rapportages.

De formele aanzegging ex artikel 9.9 Wvvgz is niet gegeven, op grond waarvan de klachtencommissie een schadevergoeding ad € 15,- passend.

Gelet op al het voorgaande kent de klachtencommissie aan klager voor de onterechte beperking van zijn bewegingsvrijheid gedurende 11 dagen een schadevergoeding toe van $11 \times € 5,- = € 55,-$ alsmede een vergoeding ad € 15,- voor het niet uitreiken van een formele aanzegging, dus in totaal € 70,-.

6. Beslissing

De klachtencommissie kent aan klager een schadevergoeding toe van € 70,- in totaal, ten laste van de instelling aan klager te voldoen.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 23 oktober 2025 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter en de leden de heer XXXX, psychiater en mevrouw XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.